

Am Rhetoricę cognitionem Poetę prope magis necessariã
esse q̄ oratori, ex eo conitare debet, q̄ & prima doqum-
tę exordia Poeticę debentur, vt de Homero Quintilianus
indicat: & oratorẽ non vnq̄ ita ponere, opus habet Poeta, vt dum
legit qualisq̄am / coram loq̄ntem cernere atq̄ audire videat, Verba
enim a fatione dempta, quã in verbis indit, vt in vs aut maius stant
arius vultũ solet, nihil est artis quod eruditi Vates, dum loq̄ntes
personas inducunt peperire soleant, quod si quis lector personã effi-
git, vocemq̄ & vultum cum corporis motu debito verbis adhibeat
Oratorem ager ab illo qui in forum aut senatũ intras est nihil differ-
rentiã nisi quod numeris strictior, verborũq̄ illo & figurarũ vsu liber-
rior paulo videri potuit. Tales eminet apud Homera Nestor & Ulysses
apud Maronem Aeneas: Eneius: Laenas: Turnus: apud Lucanum
qui in orationũ edectu sup̄ a modũ eruditus est. Cęsar. Pompeius.
Cicero: atq̄ apud alios innumerã. Quo videmus arte loq̄
& decore pro loco: tempore: re: personã: propositũ: affectũ: quocũq̄
hominũ decorum apud poetas loquuntur: quibus tanta eius artis
amplitudo est, vt vltra communes & prescriptos Oratoribus terminos
necesse habeant de omni re aut personã arte scribere posse. Et in re-
rum quidem descripcõ: naturã obseruare q̄ maxime, illamq̄ nullã
magis q̄ Poetę propriã Hipocypolim & graphicam expõsitionem,
quã cum in corpore aliquo inuamentorũ / vbiq̄ custodire, q̄ tacen-
tem eam pictorẽ efficiat, sicut Poetam Plutar. nominauit: In personã
atq̄ siue veri siue facti / obseruata. ἡγεμονία / ἡγεμονία / ἡγεμονία /
generis / originis / sexus / officij / affectũ / desideriorũ / cuiusq̄ negotij
cum primis cui personam iterũ facimus, rationẽ habere: Ex quo
illud tandem ornamentũ Poematis emanare solet / quod Cicero lib.
de offic. primo deorũ ait, cum id quod quicq̄ personã dignum est, &
fit & dicitur. Quod quidem mihi toti hanc partẽ digestiõni subscibe
videtur, quã Quintilianus & Aeron Oeconomiã nominare / virtute-
tem q̄ in decore rerum quid personę cuiq̄ conuenit obseruat, qd
in scribũs laudandũ, quid in verbis, vbi copã probablis, vbi mo-
dus: Quam Virgilius libro de Architec. primo pp̄ter equatã partiũ
dispositiõẽ similitudine quãdã inter Architecturę species enu-
merauit: Quę quidẽ si theorica quocũq̄ mō addici sine dõdõ pre-
ceptis posset, quod impossibile est facta, Oratoriũ tũ grana, que
summa arte non vno in genere dõdõ scriptę personã passim apud

Poetas tribuntur, Rhetorice cogitatio preterita hanc quaſi poſent.
 Cum enim tria ſint dicendi genera circa quę tanq̄ materię ars dicen-
 di verſatur nullum horę eſt quod poetę excludant, quanq̄ frequen-
 tiſſime deliberationum & demonſtrationum, iudicialium rarijs incidat,
 propterea quod conſilia mortalium reliq̄ geſtas quibę aut gloria aut
 infamia debeat, frequentius illi, q̄ iudiciorũ meliorum tractare
 ſolent. Iudiciorũ autē Coniecturalis & iudicialis conſtitutione eſt
 modius locum habent, q̄ legitima quę in ſcripti interpretatione &
 deſinitioſe verborũ verſata, ſero magis relinquatur. In Coniecturali
 tenetur, ſi quo loco incideret cum factum intenditur, quod tñ is qui
 feciſſe dicitur negat: hi loci quibę ad evidentiũ facti coniecturas ex
 arte ſemper pergitur commodiſſime vſurpant. Quarta ſunt argu-
 menta verſimilia, quę id quod plerq̄ ita fiat indicant, vt aduſe-
 tiam proclatent ad libidinis eſſe/ ſi quis ex arte in doceat: aut que
 Cicero in partitionibus proprię vocę appellat quę nunq̄ aliter ſunt
 certumq̄ declarant, vt fumus ignem: Ex verſimilibus autē obſcurę
 ſuntur a perſonis in quibę ſpediunt natura robur: itas ſexus, Ab
 animis, quem admodum affectu ſunt virtutibus: vicijs virtutibus in er-
 this: aut quem admodum eſt moveri poſſunt cupiditate an metu, vo-
 luptate an moleſtia/ an phę quidẽ in natura. In fortuna vero a ge-
 nere quandoq̄ conieſtute derivant, ab amicis liberis propinquis
 a ſiniſibus ab opibus honoribus poſſentibus: aliſq̄ humanitati. A
 natura locorũ an maritimi/ an a mari remoti: placi: mento: culti: in
 culti: debres: dorni: opaci: aprici: vaſti: obſcuri: obſcurati: profanti.
 A temporibus in quibus preterita preſentia & futura connoſcuntur
 eunturq̄ coniecturę a partibus/ vereſtate: a numero: hinc noſtici
 die hora preterea tempore ſacriſicij: illa feſti nuptiay: tum ab his
 quę quę a facti quod intendimus veltigij ſumuntur, vt a telo cru-
 ento ſanguine clamore: a iurbatione: coloris permutatione: oratiõia
 inconſtantia: tremore: & ſimilibus: quorũ omnũ ex Rhetorice præ-
 ceptis obſervatio promptũ ad ſuſpicionẽ augendã ſcriptorum facit,
 quocumq̄ in loco ea eſt opus. Erectione vero locos quibus ſuſpitiones
 & conieſturg infirmantur huic tribui ex arte ſolent. qui ſe purgat &
 factum negat: Huiusmodi ſunt exempla frequenter ex Poetay fa-
 bulis Rhetores tranſferunt, velut hoc apud Cicronem eſt ex Aiace
 Sophocli: Ajax in ſylva poſtq̄ reſcivit, quę per infantũ commiſiſſe/ ex/
 pudore ſimul & deſperante correptus gladio incubuit: Vlyſes qui
 ex eo quod aduerſarius ſuus fuit in poſitione armorum Achylis, in-
 micus videri poterat, caſu interuenit vbi occiſum conſpicitur, com-
 miſeratione motus corpe gladiũ cruentũ educit, Penet Aiactis fra-
 ter interuenit vbi occiſum fratrem & fratris inimicum cum gladio

errantate uidet, Vlysem captis arefuit. Hic quoniam Vlyses factum negat, Status coniectura est, quae a Poeta in causam educta, quod uenerit & Velut ab Ouidio libro decimo quarto methamor. controversia de Achylis armis uari debeantur, Vlysi ne an Aiacl, perpulchre introduita est, decoro personae dectissime obseruato, quo in loco Raphael Regius, duplicem constitutionem coniecturalem facit, propterea quod queritur uter horum praestantior sit, cum praestantissimo oraculi iussu Achylis arma debeantur. Mihi ad genus deliberatum totus excursus pertinere uidetur, nam ad Senatum rectius quam ad iudicem referitur. Principium enim graecorum erat cognoscere quis uirtute & meritis praestantissimus foret, & diuinus propositis Aiacl & Vlyse utri rectius darentur arma deliberare, ut oraculo fieret satis: nec obstat controversia eorum qui petunt dum in ea reuera nec intentio sit nec depulsio quae ad constitutionem coniecturae in iudiciali materia requiruntur. Petunt enim arma Aiacl & Vlyses: Aiacl tamen infolentius quasi intencurus quicquam Vlysi quod industria poeae factum est Aiacl plus uirium quam eloquentiae tribuimus. In Vlyse uero ex parte beneuolentiae spectatur honestaeque petitio & in ipsum ut decebat, artificiosa laus, quod genus in deliberationem incidere frequenter potest: cum & pars eius incidat / ut Scipione petente ut patri & patriuo in Hispania succedat, Senatus deliberat possit ne id fieri nec ne ueritatem in consultatione soluat ne legibus Scipionem ut eum liceat ante tempus consulere fieri. Propterea controversia iudiciali non semper statuit. Nam cum consultationis ratio per omnia dicendi genera locum habeat, ut lib. 3. Quintilianus docet, necesse est & controversiam locum habere. Omnis enim status, controversiae occasione in se continet. Ut in deliberatione consultatione. S. utrum potius Carthago tollenda an relinquenda uideatur, Cato tollendam auctorat / Nautica relinquenda, & in hoc eisdem grauem controversiam fuisse quis ignorat: Melior est ergo ut consultatione statuere Nafonem illic dicamus quam iudicium / & in illa statum esse coniecturae qui est deliberatio prope peculiaris. Coniecturae enim constitutio indicante lib. 3. Quintiliano trium temporum esse potest / praeteriti / ut cum de facto quod sit est, quae in iudicium cadit praesentis / cum queritur an fiat aut sit quicquam futuri, cuius quod sit, an aliquid futurum sit aut euenire possit quae duo genera in deliberatione incidunt, ut si querat an Classe Carthago capi possit: & quis dicat non posse, multis est dubitantibus: incidit coniectura status in deliberatione. Quod si quis diceret apud Ouidium loco praedicto, coniectura esse iudiciali / sic statum, ut Vlyse arma occupante Aiacl dicat: hae arma iudices meae sunt / Vlyses negat: quod sit an sua sint: sic coniecturae esset de praesenti fortasse iudicialis.

Verum tunc contentiosa potius expostulatio foret q̄ petitiō siue p̄r-
 fuasio quod poeta non intendit. At quorū hęc tam multa: Dicam
 de Iuridici aliq̄s; cum duplex sit Ciceroni, abſoluta & aſſumptiva.
 huius loci frequētius illius rariis oportune vſarant. Sępius enim
 id contingit, ut qui ob factum arceſſitur dum id non negat, extrahiſe
 ſe deſenſionibus tueatur, ut ſi quis Horatiū reponat victorē ab Al-
 banis reduentem, coram Tullio parricidij accuſatū, q̄ ſororē conſe-
 cerit, Horatius factum non neget, ſed iure factum eſſe defendat, q̄
 hoſti magis ſauens & ſui & patrij ſalutē contra pietatē, ſororē agro-
 animo tulerit. Hic ſtatim Iuridicis aſſumptiuus eſt, eius partis quę
 tranſlationi tribuitur criminis: eſtendit enim ſe ſororis peccato coa-
 ctum id feciſſe. Simili modo aſſumi de ſenſu poterit a purgatione, eſt
 aliq̄d feciſſe nos conſilio negamus, quā in fortunā impudentiā
 & neceſſitatē Cicero diuidit, præterea a remotione criminis: & ex cō-
 paratiōe cum offendimus in periculo; neceſſitate minus nos dam-
 num conſilio amiſiſſe, cum cauere in vniuerſum non potuiſſe, iun-
 & deprecatione quę in iudiciū venire eodem modo non pot eſt, a poe-
 mātis aliene eſt. In qua, ſedim arē eius cui ignoſci volumus bene-
 ſicta referuntur, referit, ſi qua eſt nobilitas, ſpes futuri conſilij, ratio
 alioqui probare vici: & ſimilia. IN ſtatū vero Iuridicis abſoluti
 in quo factum ſecum ut iuſtum requiſq̄ defenditur, a partibus iu-
 ris argumenta deriuantur. Hęc vero ſunt Naturæ lex conſuetudo: ſa-
 crilegium: æquitas & bonum ꝓdum; quas Cicero explicat libro ad
 Herentij ſecūdo. In his ſunt oib; & loci argumentorū & teſtimonia
 incidentia. Locitv a partū enumeratiōe: a genere: a ſimilitudine: con-
 trario: antecedenti; conſequentibus: ab efficiētibus cauſis: a cō-
 paratione: quos oēs in Topicis Cicero explicat: Teſtimonia dicitur:
 ut oracula apud p̄ſores: auſpicia: vaticinationes, & ſacerdotū arū
 ſpicum conſecrationūq̄ reſponſa fuerūt: Humana vero: ut ſcriptarū
 p̄ſta: promiſſa: iurata: quę ſita: quę Oratori magis quam poete ad-
 manas ſunt: quos Cicero in Partitiōib; ad ſilium meminit. Non
 minus argumento; tractatio ad Poetam pertinebit, nam dum Ci-
 cero ſi modo non eſt alius lib. ad Heren. ſecūdo in explicatiōe par-
 tium argumentorū exempla viciorū, ab Ennio ꝓuenio, aliſq̄ mura-
 ans eſt, quid aliud q̄ artem dicēdi in poeta deſiderat: qua qui ſunt
 vī, autoritate ſua læpentiſſimi Rhetoribus teſtes fieri ſolent. De de-
 liberatiōe eius ſua vtilitas eſt, & Demonſtratiō quod circa lan-
 dem & vituperatiōē verſatur nō attinet hic dicere, nec ut oēs, itaq̄
 cum primis, titulum inuenis, q̄ frequētē ea apud Poetas locum
 habeant horum igitur oēs loci excutendi ſunt, ſummūq̄ vīl; pa-
 tandus prompte memorię, ut ſi ſcripſerit nihil ſciens, legere ſolent

eodem modo alioque scripta, & cognoscere artem possimus: Quando quidem
dicitur, si est Grammatici omnia haec in Poeta, quae interpretari solentur & ex-
quirere, quibus ad eam pertinere idem non videat, qui in se Poeta non
quam admittit. Illud non praeterito partes artis quae sunt: Inuentio
dispositio, elocutio, memoria: pronuntiatio, non plane eo modo ad
Poetam, sicut Oratori pertinere. In oratore enim nihil haec continere
sunt aliquid arti gratique detrahentur in Poeta non ita, Trium enim
partium (quod ad se attinet) principia curam habet ut videlicet com-
mode inueniat, recte disponat, cum demum & signata rebus verba,
& idoniam argumendo orationem superinducat. Reliquas quae sunt
memoria & pronuntiatio, negligit, quae in oratore ferè primas ha-
berent, naturalis enim memoriae firmitas, & illud adhaerens decore, quod
multis plerumque natura donat: dumque verborum libertas aliqua in
parte loqui; promptitudinem non dedit, artem supra quam credi par sit
esse ostentare a se solent, magisque quod volunt oratione consequi, quod illi est
doctissimi summique iudicii viri quos memoria & pronuntiatio de-
ficit. Verum poeta, qui ut sic dicam, minus orator est, intraque arti-
timum orationem statuit non esse sed calamo excurrere: prioribus tribus
contentus est, unde Horatius in arte sua, non aliud magis laborat, quod
ut apertum faciat quantum dispositionis & elocutionis Poetica debeat,
ubi inuentio necessitatè per se indicat, quod disponere haud quaquam
agere potest, qui exquisito iudicio non prius inuenit. Superioribus autem
tribus, alio addere videt meo iudicio in hac arte optima, quoque ab-
terruan imitato est, nobis infra simul destinato commendanda: propter
quam ab eo dictum est. Vos exemplaria graeca, nocturna versate ma-
nu versate diurna. &c. Aliter hinc & alioque de nostris iudicium: cuius
gratia dixi. Scripseris in Menae descendat iudicis aures / & patrias
& nostras necesse prematur in animum. &c. Reliquas tamen partes
qui Poeta esse volet non contemnet, venit enim usus, ut in personis obser-
uatione quam loqui facimus, ita actio eidem tribuatur ut gestus
vultus per (ut dixi) expressis non audire solum eam sed videre coramque
loquitur videamus. Tale est (ut & multis vultu adducam) apud Ovi-
lib. 13. Metamorph. a principio ubi Atiacem loquentem facit: his ver-
bis. Vix erat impatiens ira, Sygria torus / Littora prospexit, clas-
semque in litore vultu, intenditque manus, Agimus prohi lupperit inque
ante rates causam, & moerui confert Vlyses: Quibus versibus, per
sensum verborum, quodam tamen actio continetur: sicut & in illis ibidem de
Vlyse, donec Laertius Heros astitit atque oculos paulum tellore mo-
ratos, sustulit ad proceres, expectat atque resoluat Ora sero, nescit o beati
facundis gratia dicitis. &c. His verbis Vlysem prudentem & animi
nullo affectu perturbati virum stertisse paulisper, & gratius locutione

ab humo cogitabundos oculos sustulisse, hincq; loquente episcopo Porti
do iussu indicat, decoro omnino actionis obferuandis. Habes pauca
eis Rhetoricæ rationes, quæ quidam ita consequentia si post libros Cicer.
ad Herent. quatuor / quos me proficere magna se puro si uge au-
dijisti, eos eni leges qui de inuentione & partitione inferibuntur: uo-
dici potest, quatenus omnibus his fructus insit, ad reliqua quæ ma-
ra sentiora quæ apud Ciceronem & Quintilianum eloquentiæ humilia ex-
tant, te acutè perducant. Nam ut legisse aliquando oia / summâ uelli-
tatem habet ita repetere & sine ordine / quod multorum studium est / si-
mil oia concludere / summâ dependij affert. In primis te ad cogiti-
brony lectione adhortor quos de uerboq; & res copia scriptis Eras-
mus Roterodamus, uir magnè inlinguis græca latinæq; copie nec
minus summe eruditionis, quæ miram ubertatè incredibili breuitate
complexus est. RHETORICÆ Dialectica ita cõditis est, ut sine hæc
illa esse nequeat. Ideo eam Aristoteles primo Rhetoricor. respondere
logiq; ait & eõ ea conuenit. Zeno quoq; stoicus, ut Cic. in oratore scri-
bit manu demonstrare solebat quid inter has artes interesset. Nam
etiam comprehensit digitos, pugnaq; fecerat, Dialecticè aiebat huius
modi esse, eõ ad didicerat & manu distataserat palmi illius simi-
lem eloquenti esse dicebat. Illi qui hodie contemnunt & uelut uicij
causamq; eo argunt / minam eõ q; sine subtiliq; sue assertores, quod
quidem ostendere licet, non mea sed Ciceronis autoritate, qui in li-
bro qui Brutus, sine de claris oratoribus inferibitur / eo in loco ubi
suorum studioq; cursum Bruto recitat, sic ait. At uero ego hoc tem-
poris emul, noctes & dies in omnij doctrinæq; meditando uersabar,
gram cum stoico Diodoro / qui eõ habitauisset apud me, eõq; uis-
situper est domi meq; mortuus, a quo eõ in alijs rebus sum studio-
sissime in Dialecticæ exercebar / quæ quasi contracta & astricte do-
quentia petanda est / sic etiam tu hinc indicauisti, te illam ius-
tam eloquentiam, quæ Dialecticam dilatari esse putant / consequi
non posse. Hæc Cicero, qui alibi in eodè libro ubi de Sex. uela loquitur,
de eadem sic habet. Sic enim inq; Brute existimo iuris Ciuilis mag-
num uisum, & apud Senecollè & apud multos fuisse, arsi in hoc uo-
quod nunq; effectisset iuris scientia, nisi campopere a didicisset arti,
q; doceret rem uenerisam tribuere in partes / lasenti explicare defi-
nendo, obliuiscam explanare interpretando, ambigua primû uiderè
dande distinguere, postremo habere reguli / qua uera & falsa indi-
carentur, & que / quibus propositis, dicit / quæ non essent conse-
quentia. Hic enim sentit hanc arti omni arsi maximâ / quasi hanc
ad ea quæ conside ab alijs / aut respondebant / aut agebantur. &c.
Idem in Oratore sic habet. Hæc igitur perfecte eloquentis puto non

*Eloquium
liberum*

liberum

Dialectica

liberum

eam solum facultatē habere que sit eius propria / sive / lateq; didici
 sed etiā vicinā eius atq; finitimā Dialecticę scientiā assumere. &c.
 & paulo infra. Volo igit (incipit) hinc summo oīm que ad dicendum
 trahi possēt loquendi rationē esse notam, que quidē res duplicē ha-
 buit docendā viam. Nam & ipse Aristoteles tradidit præcepta pluri-
 ma dicendū, & postea qui Dialecticū dicunt spinosiora multa pe-
 pererunt. Ergo cum craseo qui eloquentiæ laude ducatur non esse eorū
 rerum omnino eundē sed vel illa antiqua, vel hæc Chryppi die-
 sciplina institutus, noverit primū vim, naturā, genera, verborū & sim-
 plicium & cōpositōg, deinde quot modis quicq; dicatur, qua ratione
 verum salutarē sit iudicet / quid efficiatur & quocq; quod eniq; con-
 sequens sit, quod q; contrariū / cūq; ambiguit multa dicatur quo-
 modo quicq; eorū divitiū explanariq; oporteat. Hęc sententiæ sententi-
 tori, sæpe enim occurrunt, sed quia sua sponte squallidiora sunt ad-
 hibendus erit in his explicandis quidam orationis ritus. Hæc enim
 Cicero, tantū Dialecticę studiis permittens, ut in spinosioribus quoq;
 scriptoribus præterq; ignori noluit. Nostri vero, quibus adeo tener
 stomachus est, ut nil plane nisi Saccaro aut melle illium deglutire
 barbariem / quo minus Dialecticū sine causari solent / vni lectus ni-
 mis est acutus / alij nimis remissus Thomas, pleriq; hunc totū gregē
 nascentes fugiunt. Si hos non vultis / legite saltem aut L. aut enim
 Vallam / q; publicus barbariū hostis fuit / aut Georgiū Trapezun-
 tium / sine manibus Georgiū Valli placentinū, Verum hos intelli-
 gere vel latissimos aliquanto maior labor erit / q̄ si proletarios le-
 geritis, Mallem ea vobis digna lectione viderem / quā in Dialectica
 scripsit insignis variarū doctrinarū interpretes Bohetius, hic mihi
 verbis paulo purior, tradidit: aut longe alijs fidelior semp vni est /
 quāq; necesse ē ceteris cōtemplari. Nam in ea sententiā & vni semp
 & hodie sum, Arist. ut cūq; tractatū, in his que ad Dialecticę Phi-
 losophicę, Metaphysicęq; pertinent sine digni Barbaręq; interpretū lecti-
 one intellegi ab hoīne latino in vniuersam hand quāq; posse, de quo
 alibi eū de Encyclopediā mihi sermo erit copiosius ediberi. QVIA
 vero hoc Dialecticę studium, temporis esse debet præscripti, non per-
 petui adhibendus omnino modus est, nec his præsertim que recentio-
 rum temporum causa curiositas introduct. Quia sunt inania
 nimis propterea q̄ nimis subtilia, / imo nimis ardua, ut si dicas Sororē
 differre ab homine, & aliud a vero esse verum, Item Parisius & Ro-
 mæ venditur panis / que contingere dum licet non inutile est, verum
 prospiciendum ne panem illum nimis longo tempore vendamus, ut
 dum solide Dialecticę sententiā inquirere & videre volumus / in pane tam-
 diu vendendo Pastores potius quam logicos agere merito videtur
 bonamq;

Handwritten scribble

Handwritten: Jans Thomas

Handwritten scribble

Handwritten: Georgius Trapezuntius

bonamq; statem in vilibus scrupulis detere, in quibus (multorum more) sine dolore male quam alibi proficere, dummodo adeo in terra nostra vitæ meta sit, extenuat demeritur est.

QUID INTER ORATOREM ET POETAM INTERSIT:

& inibi de orationis pedestris & carminis discrimine.

TIT VLVS. XXVI.

Inter Oratorem & Poetã, quid intersit, iam mihi ex his que ante attulimus bona pte discerni potest, in hoc loco, quoniam res est scitu non indigna, vberius de eodem referemus Cicerois auctoritati cum primis inuici. Cuius hæc sunt in Oratore verba. Nam etiam Poetę questionē attulerunt, quo ipsi differat ab Oratoribus: Numero maxime videbatur, antea & versu, nunc apud Oratores iam ipse numerus increbuit: Quisquid est enim quod sub auriam mensuram aliquam cadit etiam si absit a versu (nam id quidem orationis est victum) numerus vocatur, qui græce *μετρον* dicitur. Itaq; video visum esse non nullis Platonis & Democriti locutionem scilicet absit a versu, tñ q; incitatus feratur, & clarissimus verborum luminibus statueretur, potius poema putandum, q̄ Comicorum Poetarum, apud quos, nisi q; verticuli sunt nihil est aliud quotidianè dissimile sermonis, nec tñ id est Poetę maximū, scilicet est eo laudabilior q; virtutes Oratoris persequitur cum versu sit astrictior. Ego autē & si quosdam grandis & ornata vox est Poetę, tñ in ea, cum leuissimam statuo maiorem esse q̄ nobis faciendos iungendorumq; verborum tum etiam non nullas voluptati vocibus magis q̄ rebus inferrent. Nec vero si quid est vnum inter eos simile (id autē est nudum, et sicq; verborum) propterea operas rerum dissimilitudo intelligi non potest. Hęc Cicero. Ex cuius verbis colligimus poetę & oratori multa cõmunia esse, & parisi propensitudi, in multis autē distare, quod hic numero liberiores, hic strictiori & in versum redactio videtur, quodq; ad eleuationem attinet, multo maior est Poetę vocum figurarumq; libertas, q̄ Oratori, in quo tracta quędam & fluens oratio exprimit, & quamq; iudicij electioq; verborum versuq; sit, vt Cicero non tñ conformem esse omnino credere debemus. Nam in iudicio quod Quintilianus ab inuentide & dispositide non remouet alia poemam alia Oratori decet, quod idem & in Heculide est: sine verba suspicimus sine verborum tractationem, id quod alibi in eodem libro ostendit, cum inquit. Sed in vitroq; materiam intelligens & tractationem, frequentiores sunt & liberiores Poetę, nam & transferunt verba cum crebris, tum etiã audacis & præcis libertatis vniuers,

in oratore
liberiores
tracta
oratio